

tassafeste kõrwa sisse: „kõrtsipappa! sind ma ei tahha ilma rahhata ka mitte. Kes teab millal so aeg jälle täis saab.“ —

Tark ärgo naergo.

Rütti oli emmane liino koer. Se tõi ühheksa poega, keif — mõttelgo innimenne — üsna pimmedad. Rütti meel haige, upputas keif ärra. Teised irwitasiid, et ta illusad koera poiad ärraupputanud. Agga küt mees polnud ka mitte kottin kasnu, kostis: „Etä se polleks mailma ees surem naer olnud, kui ma ühheksa purro pimmedat koera olleksin ülles kaswatanud.“

Lahutamisse rohhi.

Ühhes seisõ wäes oli üks soldat, kes õõd ja päwad tuffus. Kõl teised teggid temmoga mõnda tempo, agga ükski assi ei aidand. Ühhel tulli weel üks nou mele: kui ta jälle tubliste tuffus, kiwer ninna ees,

wöttis kiwre ärra ja panni kappä täie külma wet asfemele, — siis kutsus teisi sedda nalja watama, mis piddi sündima, ja õppetä mis nad piddid teggema. Keif küssendäsid ühhest suust: Peter! kindral tulleb! rutto wälja! Peter unnine, saand ärra ühti, läks kiwert wõtma, wöttis kappä täie wet, saoh, kaela. — Miehhe unni seistsammast tunnist kaddund.

Ähw koka abbilinne.

Üks Prantsusse ma kok oli üht ahwi õppetanud kanno ja linda sulgist puhtaks teggema, et tal ennesel wähhem waewa olleks. Ühhel päwal andis ta kaks põld-püüd ahwi kätte, et ta neid piddi puhtaks teggema, ahw wöttis püüd ja istus kõgi lahtise akna peäle ja hakkas sulga rebbima. Sedda näggi üks kul, kes seält möda lendas, tulli kui nool, tõmbas ühhe pü akna peält ärra ja läks omma teed. Ahwi püksid sõitsid kassuka pärrast, ehk wast hakkab kok sedda sulgest puhtaks floppima, mõtles: mis pean teggema,